

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **JTH Apartment Slaný s.r.o. (dříve CORE Community s.r.o.)**, IČ 28721675, se sídlem v Teplicích, Krupská 33/20, zastoupeného Mgr.Ivanem Karfíkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Mánesova 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 25.7.2011, č.j.: 154683/2011/KUSK, sp. zn. SZ 108845/2011 KUSK REG/Jan,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25.7.2011, č.j.: 154683/2011/KUSK, sp.zn. SZ 108845/2011 KUSK REG/Jan, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění

Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního úřadu, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu, ze dne 22.3.2011, sp.zn.: 2680/2011/SÚ/Le, jímž byla společnosti FISA, s.r.o. (dále jen „stavebník“) povolena stavba dvou bytových domů pro seniory se službami, napojení na inženýrské sítě, centrální rozvod topné vody, kanalizace, vodovod, elektro, plyn, oplocení, areálové osvětlení, areálová komunikace a parkovací státní ve Slaném (dále jen „stavba“), na pozemcích parc. č. 1720/8 a 1720/25 v katastrálním území Slaný.

Žalobce v podané žalobě namítl, že stavebním povolením, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, byla žalobci uložena povinnost strpět staveništní provoz přes

pokračování

komunikaci na pozemku parc. č. 1720/2 v katastrálním území Slaný (v ulici Kybalova), který je v jeho vlastnictví, čímž došlo *de facto* k vyvlastnění žalobce v rozporu s článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Žalobce uvedl, že sice udělil konkludentní souhlas s užíváním dané komunikace, respektive nevyjádřil kvalifikovaný nesouhlas s jejím užíváním, avšak pouze v rozsahu jejího užívání vlastníky bytových jednotek, ke kterým byla komunikace zřízena. Stavebníkovi žalobce souhlas s užíváním komunikace neudělil. Rozsah a způsob užívání účelové komunikace je přitom nutno vykládat v souladu se zřetelně projevenou, případně poctivě a spravedlivě vnímanou vůlí jejího vlastníka v daném místě a čase, nelze tedy konkludentní souhlas žalobce vnímat jako generální. Žalobce přitom odkázal na test proporcionality, vyskytující se v ustálené judikatuře Ústavního a Nejvyššího správního soudu. Žalovaný jakožto odvolací správní orgán nedostál své povinnosti řádného přezkumu stavebního povolení a podmínek pro jeho vydání, zejména - stejně jako stavební úřad - porušil ustanovení § 111 odst.1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též stavební zákon), když ignoroval, že žadatel o stavební povolení nemá zajištěn příjezd ke stavbě.

Žalobce zdůraznil, že staveništní provoz je třeba považovat za značný zásah, který s sebou nese nebezpečí ohrožení zdraví a života osob a nelze jej považovat za běžné veřejné užívání komunikace, které by bylo podřaditelné pod pojem „obecného užívání“ podle ustanovení § 19 odst.1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kdy každý smí užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, k nimž jsou určeny. Stavební povolení, potvrzené napadeným rozhodnutím, tak nezákonně ukládá žalobci povinnost nad rámec zákona.

Dále žalobce namítl nezákonnost závěru žalovaného, podle něhož není z důvodu hospodárnosti důvodné bránit realizaci stavby, ačkoli žalobce nedal souhlas s napojením nové komunikace na stávající komunikaci. Nezákonné uložení povinnosti žalobci nelze omlouvat hospodárností takového postupu.

Dále žalobce namítl, že neobstojí ani závěr žalovaného, podle něž k námitkám žalobce, neuplatněným v územním řízení, již nelze přihlídnout z důvodu koncentrace řízení. V územním rozhodnutí nebyla otázka vedení staveništního provozu přes žalobcovu komunikaci nijak řešena a jelikož proti stavbě samotné žalobce žádné námitky nemá, neměl důvod ani možnost tuto svou námitku uplatnit.

Ze všech těchto uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí odvolacího správního úřadu, tak i rozhodnutí stavebního úřadu jako správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný správní úřad v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že stavební povolení nemá právní důsledky srovnatelné s vyvlastněním vlastnického práva, které odnímá nebo omezuje předmět vlastnictví. Stavební povolení opravňuje stavebníka realizovat stavební záměr za určitých podmínek, v určitém čase a na konkrétním pozemku či stavbě. Stavební povolení ze dne 22.3.2011 neodnímá ani neomezuje vlastníka pozemku parc. č. 1720/2, neboť žádnou povinnost vůči vlastníku komunikace na něm umístěné neukládá. Žalovaný k tomu podotkl, že předmětná komunikace byla zkolaudována rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17.2.2009, č.j.: 7182/2009/SÚ, sp.zn. 006311/08/SÚ/H, přičemž v textu kolaudačního rozhodnutí bylo počítáno s tím, že tato komunikace po úplném vyklizení staveniště přejde do vlastnictví města Slaný, což se dosud nestalo.

pokračování

Žalovaný dále uvedl, že s komunikací odvolatele se nepočítá jako s příjezdovou komunikací ke staveništi. Příjezd ke stavbě je řešen ve stavebním povolení podmínkou č. 24 tak, že bude realizován „z *prodloužené komunikace v ul. Kybalova*.“ Podle založeného grafického snímku se bude jednat o přístup, zajištěný přes pozemek parc. č. 1720/25, který je ve vlastnictví stavebníka. Není tím přitom myšlena stávající komunikace na pozemku parc. č. 1720/2, neboť v podmínce č. 25 stavebního povolení je uvedeno, že „*do vydání kolaudačního souhlasu na bytové domy bude povoleno užívání (nové) prodloužené komunikace včetně veřejného osvětlení*“; nejedná se tedy o již realizovanou komunikaci odvolatele, neboť tato je již zkolaudována. Prodlouženou komunikací je rozuměn nový úsek komunikace v ulici Kybalova, který povede pozemkem parc. č. 1720/25 a dále bude navazovat na stávající místní veřejné komunikace ve vlastnictví obce na pozemcích parc.č. 1720/24, parc.č. 1707/2, parc.č. 1715, až ke komunikaci parc.č. 1715/9.

Žalobce byl ve stavebním řízení veden jako řádný účastník, prostřednictvím elektronické pošty obdržel Oznámení o zahájení řízení ze dne 14.2.2011, v němž je uvedeno, že účastníci řízení mohou uplatnit svá stanoviska nejpozději do dne 7.3.2011, současně s upozorněním, že žalobce může využít své právo nahlédnout do spisu. Žalobce přednesená práva neuplatnil a v průběhu řízení žádné námítky vůči stavbě nevznesl. Žalobce nejednal v souladu se zásadou koncentrace řízení, jako vlastník komunikace své právo k sousední stavbě začal uplatňovat opožděně - až teprve v průběhu řízení o odvolání. Napadené rozhodnutí nicméně zohledňovalo skutečnost, že žalobce nedal souhlas k propojení užívání své komunikace s budoucí navazující prodlouženou komunikací v ulici Kybalova, proto s ní nepočítalo jako s příjezdovou komunikací ke staveništi.

Hledisko hospodárnosti spatřoval žalovaný ve svém rozhodnutí v tom, že stavbu považoval za možné povolit i přes shora uvedený nesouhlas žalobce. Jinou zvolenou variantu dopravního připojení staveb považoval žalovaný s ohledem na ustanovení § 111 odst.1 písm.c) stavebního zákona za právně přijatelné řešení, neviděl v něm zákonnou překážku, která by bránila vydání či oddálení stavebního povolení pro předmětnou stavbu. Napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu je vždy řešeno také v rámci územního řízení, které stavebnímu řízení předchází a žalovaný na toto řízení také v obecné rovině odkázal s poukazem na zásadu koncentrace řízení, avšak neuvedl, že žalobci z územního rozhodnutí vyplývala právní povinnost strpět ze svého pozemku příjezd na staveniště ve prospěch stavebníka.

Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný vyjádřil názor, že žalobcova námítka o bránění jeho vlastnickým právům ke komunikaci, není důvodná, neboť stavebním povolením nejsou žádná žalobcova práva omezována a žalobci jím ani nebyla uložena žádná povinnost. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osoby, které mohou být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že bude vydáno rozhodnutí soudu podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, přičemž ve lhůtě, stanovené soudem ve výzvě ze dne 24.11.2011, společnost Fisa s.r.o. právo osoby zúčastněné na řízení neuplatnila.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny rozhodné skutečnosti tak, jak byly – shodně – popsány jak žalobcem v podané žalobě, tak i žalovaným správním úřadem v jeho vyjádření k žalobě, nejsou tedy mezi účastníky řízení spornými. Jádrem sporu není posouzení skutkového stavu, ale výlučně

pokračování

jeho právní kvalifikace a otázka zákonnosti jak napadeného rozhodnutí, tak i řízení, které jeho vydání předcházelo.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobci i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, kterým byla pravomocně povolena stavba dvou bytových domů pro seniory se službami, napojení na inženýrské sítě, centrální rozvod topné vody, kanalizace, vodovod, elektro, plyn, oplocení, areálové osvětlení, areálová komunikace a parkovací stání ve Slaném (dále jen „stavba“), na pozemcích parc. č. 1720/8 a 1720/25 v katastrálním území Slaný.

V první námitce žalobce uvádí, že mu byla stavebním povolením, které odvolací orgán potvrdil, nezákonně uložena povinnost strpět staveništní provoz přes komunikaci na pozemku parc. č. 1720/2, který je v jeho vlastnictví, čímž došlo k vyvlastnění žalobce v rozporu s článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Žalobce uvedl, že sice udělil konkludentní souhlas s užíváním dané komunikace, respektive nevyjádřil kvalifikovaný nesouhlas s jejím užíváním, avšak pouze v rozsahu jejího užívání vlastníky bytových jednotek, ke kterým byla komunikace zřízena. Stavebníkovi žalobce souhlas s užíváním komunikace neudělil. Rozsah a způsob užívání účelové komunikace je přitom nutno vykládat v souladu se zřetelně projevenou, případně poctivě a spravedlivě vnímanou, vůlí jejího vlastníka v daném místě a čase., nelze tedy konkludentní souhlas žalobce vnímat jako generální. Tyto námitky nejsou důvodné.

Podle podmínky č.24 stavebního povolení „[v]eškerý staveništní provoz bude probíhat z prodloužené komunikace v ul. Kybalova.“ Tím je podle názoru soudu rozhodnuto toliko o tom, že na staveništi bude vedena doprava související s prováděním stavby z pozemku parc. č. 1720/25 (prodloužená část ulice Kybalovy) a nikoli z jiného pozemku, který hypoteticky připadá v úvahu. Žalobci není uložena žádná povinnost, byť v konečném důsledku to fakticky znamená, že stavebník bude mít právo cestu používat.

Veřejné užívání komunikace je právem, jež vyplývá ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Aniž by bylo třeba zabývat se blíže kategorií předmětné komunikace (ustanovení § 2 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb.), je zřejmé, že nejde o komunikaci, která je v uzavřeném prostoru nebo objektu, tedy o komunikaci, která je definována v ustanovení § 7 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb. Žalobce alespoň nic takového netvrdil v průběhu správního řízení, netvrdí to ani v podané žalobě.

To pak znamená, že jde minimálně o komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb., nejde-li o komunikaci podle ustanovení § 5 a 6 tohoto zákona. Podstatná je skutečnost, že pro všechny tyto komunikace platí právo veřejného užívání. U účelové komunikace podle ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb. jsou stanoveny další podmínky (nezbytnost komunikace, souhlas – i konkludentní – vlastníka), které žalobce nezpochybňuje. Podle uvedeného ustanovení je účelovou komunikací pozemní komunikace,

pokračování

která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Z uvedené definice je zřejmé, že účelovou komunikací či veřejně přístupnou účelovou komunikací je komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí či ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Je tedy zřejmé, že zákon klade důraz na funkčnost určité části pozemku a za účelovou komunikaci považuje takovou komunikaci, která slouží ke spojení nemovitostí navzájem či ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi (nebo k obhospodařování pozemků). Pro posouzení otázky, zda předmětná část pozemku je účelovou komunikací, resp. veřejně přístupnou účelovou komunikací je pak funkce, a to funkce dopravní – spojovací. Pozemek je pozemní komunikací v případě, že jde o dopravní cestu sloužící k účelům, jež jsou uvedeny v ustanovení § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích. Pozemek, který splňuje uvedená kritéria, se stává účelovou komunikací ze zákona (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 22Cdo 1868/2000, sp.zn. 22Cdo 2927/2004). Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba tedy správního rozhodnutí, není podstatné, jak je příslušný pozemek, na kterém se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je to, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace, jež jsou uvedeny v ustanovení § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití pro účely v uvedeném ustanovení uvedeným. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj: 6Ans 2/2007-128 ze dne 15.11.2007, dostupný na www.nssoud.cz).

Účelová komunikace vzniká ze zákona a představuje omezení vlastnických vztahů rovněž ze zákona. Pojem „veřejnosti“ účelové komunikace pak není vázán na to, že musí jít o veřejnost blíže neurčenou. Tento pojem je užíván pro rozlišení komunikace podle ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb. (veřejná účelová komunikace, veřejně přístupná účelová komunikace) a komunikace podle ustanovení § 7 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb. (účelová komunikace v uzavřeném prostoru).

K veřejnosti užívání dalších kategorií komunikací (místní komunikace, silnice) netřeba nic dodávat, jejich veřejnost užívání vyplývá rovněž ze zákona.

Lze uzavřít, že napadeným rozhodnutím nedošlo k dotčení vlastnických práv žalobce, k tomu došlo již ze zákona tím, že předmětná komunikace je komunikací veřejně přístupnou, a to ať ve smyslu ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb., nebo ustanovení § 5 či 6 téhož zákona, když o dálnici zjevně nejde.

Žalobce však v bodě VI. podané žaloby ke způsobu a rozsahu užívání veřejné komunikace namítl, že staveništní provoz je třeba považovat za značný zásah, který s sebou nese nebezpečí ohrožení zdraví a života osob a který nelze považovat za běžné užívání veřejné komunikace, které by bylo možno podřadit pod pojem obecného užívání podle ustanovení § 19 odstavec 1 zákona o pozemních komunikacích.

Podle uvedeného právního ustanovení smí každý v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

pokračování

Uvedenou námitku žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil. Bylo by možno konstatovat, že nelze správním úřadům vytýkat, že se touto otázkou nezabývaly. Na druhou stranu je pravdou, že komunikace lze užívat k „obecnému užívání“. Bylo tedy na místě, aby se správní úřad zabýval – jestliže žalobce vyjádřil nesouhlas s předmětnou podmínkou rozhodnutí (byť z jiných důvodů) – i otázkou, zda není mez obecného užívání překročena. To se však nestalo a soud shledal v této části žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, když není zřejmé, že by se správní úřad případnou otázkou charakteru užívání komunikace pro stavbu zabýval.

Ve druhé námitce podané žaloby žalobce označil za nezákonný závěr žalovaného, podle nějž není z důvodu hospodárnosti důvodné bránit realizaci stavby, ačkoli žalobce nedal souhlas s napojením nové komunikace na stávající komunikaci. Nezákonné uložení povinnosti žalobci nelze podle jeho názoru omlouvat hospodárností takového postupu.

K této námitce soud uvádí, že hlediskem hospodárnosti není v napadeném rozhodnutí odůvodňováno rozhodnutí ani při stanovení podmínek č. 24 a č. 25. Žalovaný totiž považoval za přijatelné řešení jinou variantu dopravního připojení stavby, a to po komunikaci na pozemcích parc. č. 1720/24, 1707/2, 1715 a 1715/19. Pro úplnost soud podotýká, že o propojení komunikací na pozemcích parc. č. 1720/25 a 1720/2 se vede, jak je ze spisu patrné, jiné správní řízení a v nyní projednávané věci o něm nebylo žalobou napadeným rozhodnutím nijak rozhodováno.

Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že neobstojí závěr žalovaného, podle nějž k námitkám žalobce neuplatněným v územním řízení již nelze přihlídnout z důvodu koncentrace řízení. V územním rozhodnutí nebyla otázka vedení staveništního provozu přes žalobcovu komunikaci nijak řešena a jelikož proti stavbě samotné žalobce žádné námitky nemá, neměl důvod ani možnost tuto svou námitku uplatnit.

Soud v tomto žalobním bodě přisvědčuje názoru žalobce v tom, že neuplatnění námitky stran vedení staveništního provozu po jeho komunikaci v územním řízení nemůže být důvodem pro jejich odmítnutí v řízení o vydání stavebního povolení z důvodu koncentrace v řízení. Ze správního spisu soud zjistil, že v územním řízení nebyla otázka staveništního provozu nijak řešena, ostatně stanovení podmínek pro vlastní provedení stavby obsahově spadá do řízení stavebního, jak vyplývá rovněž z ustanovení § 5 písm.d) vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu. Protože tato otázka nebyla předmětem řízení, nemohl se žalobce k této otázce jakkoli vyjadřovat, proto není na místě tuto jeho námitku odmítnout s poukazem na zásadu koncentrace ve stavebním řízení, jak žalovaný uvedl na straně 3 poslední odstavec a na straně 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Současně je však třeba konstatovat, že žalovaný správní úřad sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že k námitkám žalobce se nepřihlíží, protože je neuplatnil již v územním řízení, současně se k těmto námitkám v napadeném rozhodnutí věcně vyjádřil. To znamená, že lze mít pochybnosti o tom, zda žalobce byl v tomto směru dotčen ve svých právech, když fakticky byla jeho námitka vypořádána, i když jí nebylo vyhověno.

Všechny výše uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. pro nezákonnost a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalované (ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s.). Na žalovaném správním orgánu nyní bude, aby se

pokračování

znovu zabýval odvoláním žalobce a aby při rozhodování o něm vycházel důsledně z procesních ustanovení správního řádu, zachovávajíc práva a právem chráněné zájmy žalobce jako účastníka řízení před správním orgánem a své závěry řádně, určitě a srozumitelně uvedl v odůvodnění nového rozhodnutí. Správní orgán je právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. *a contrario* ve spojení s ustanovením § 60 odstavec 7 s.ř.s. Žalobce sice měl ve sporu úspěch a příslušelo by mu tedy podle výsledku řízení právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v podobě zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby a nákladů právního zastoupení. Soud však vzal v úvahu skutečnost, že základním důvodem pro vyhovění žalobě je závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s otázkou „obecného užívání“ z pohledu ustanovení § 19 zákona č. 13/1997 Sb. Tuto námitku žalobce uplatnil až v podané žalobě, v průběhu správního řízení se k této otázce nevyjádřil, což byl zřejmě důvod, proč správní úřady tuto otázku blíže nezkoumaly a nehodnotily (byť dle názoru soudu měly). Současně vzal soud v úvahu skutečnost, že z kolaudačního rozhodnutí mu vznikl závazek předat předmětnou komunikaci městu Slaný. Pokud by tedy dostál tomuto svému závazku, nebyla by mohla být jeho práva žalobou napadeným rozhodnutím jakkoli dotčena. Tyto skutečnosti podle názoru soudu odůvodňují použití ustanovení § 60 odstavec 7 s.ř.s., podle něhož jsou-li tu důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů řízení zcela nebo zčásti nepřiznává.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.dubna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu